

hver Sygekasse skulde bestaa af to Afdelinger A. og B., og at de kronisk syge skulde kunne optages i B.-Afdelingen, men under særlige Vilkaar. Men i Folketinget blev dette Forslag betegnet som en ufarbar Vej, og man gik meget hurtigt bort fra det. Jeg vil her minde om, at daværende Folketingsmand for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam) ved den Lejlighed som det radikale Venstres Ordfører udtalte: „Jeg tror ikke paa, at det er forsikringsteknisk muligt at lave en Sygekasse for kronisk syge. Jeg tror, et Forsøg derpaa vil blive en stor Skuffelse. Her maa man gaa Forsørgelsens Vej“. Han peger paa, at Kontingentet vilde blive alt for stort, og, siger han, man kan ikke forlange, at en Mand, hvis Arbejdsevne er nedsat, skal betale mere end en, der har sin fulde Arbejdsevne. Dette viser, at man allerede her har afvist Tanken om, at kronisk syge skulde hjælpes udelukkende ad Forsikringsvej, idet man betragter dette som værende umuligt.

Heller ikke i det Lovforslag, som den nuværende Indenrigsminister Aaret efter, 1913, fremsatte, var Forsorgen for de kronisk syge taget med. Vel var der i September 1913 sket det, at Forretningsudvalget for Sygekassernes Centralforening til Ministeren havde indsendt et Forslag, der gik ud paa følgende: Personer, som er lidende af en hyppig tilbagevendende eller uhelbredelig Sygdom eller Legems-svaghed, som skønnes at kunne medføre en væsentlig Indskrænkning i deres Arbejdsevne, men som dog er arbejdsdygtige, faar Adgang til Sygekasserne paa samme Vilkaar som andre; der sikres de paagældende Sygehjælp, Sygehusbehandling og Pengehjælp, og der ydes for disse et Tilskud fra det offentlige til Sygekasserne, et Tilskud, der udgør Halvdelen af Kassernes Udgift. Men denne Henstilling blev ikke taget til Følge, idet den højtærede Indenrigsminister i sin Forelæggelsestale sagde, at det havde han ikke turdet indføre i Lovforslaget, da Rækkevidden deraf ikke var tilstrækkelig undersøgt, hverken med Hensyn til Statstilskuddets Størrelse eller med Hensyn til, hvorledes Sygekassernes Vilkaar vilde blive, „men“, udtalte Ministeren videre, „paa den anden Side er det klart, at Spørgsmaalet om de kronisk syge ikke stadig kan staa uløst hen“, og han slutter sine Udtalelser herom med at sige, at „Spørgsmaalet vil blive behandlet, indtil det er løst“. Under Forhandlingerne her i Tinget lød der fra forskellige Sider Beklagelser over, at Spørgsmaalet om de

kronisk syge ikke blev løst, men ingen anviste en farbar Vej. Det eneste, der opnaaedes, da Lovforslaget endelig i 1915, efter mange og lange Forhandlinger, blev gjort færdigt i Rigsdagen, var Bestemmelsen i § 7, der kun betød et meget ringe Fremskridt, idet der ganske vist, som der alt er hentydet til, gaves Adgang for kronisk syge til Sygekasserne, men med det Forbehold, at der ikke ydes Hjælp for den paagældende kroniske Sygdom.

Der er siden da gaaet flere Aar, hvor Sindene har været optagne af de store Spørgsmaal, som Verdenskrigen og de deraf flydende Forhold kastede ind til Lovgivningsmagtens Afgørelse. Men selv om dette Spørgsmaal derved ligesom blev skubbet til Side, er det dog ingenlunde blevet glemt. Den højtærede Indenrigsministers Udtalelse, at det vil blive behandlet, indtil det er løst, har vist sin Sandhed, Spørgsmaalet har stadig været drøftet saavel blandt Sygekassernes Ledere som indenfor de politiske Partier. Jeg skal til Eksempel pege paa en Udtalelse i det radikale Venstres Arbejdsprogram af 1916, hvori det hedder: Der skaffes de kronisk syge Sygekasseforsikring ved særlige Tilskud fra Stat og Kommune.

Saaledes levede Spørgsmaalet videre, indtil det nu ligger paa Tingets Bord i Form af nærværende Lovforslag. Dette, der fremtræder som Forslag til Ændringer i den nugældende Sygekasselov, gaar ud paa dels at sætte Sygekasserne i Stand til at yde Medlemmerne en betryggende Forsikring i Forhold til det høje Prisniveau, hvorpaa vi befinder os, dels at sætte dem i Stand til at danne Grundlag for Invalideforsorg og dels at løse Spørgsmaalet om Forsorg for de kronisk syge. Ved disse Ændringer bryder man ikke med Principperne i den Sygekasselovgivning, der nu gennem mere end et kvart Aarhundrede har udviklet sig paa en sjælden lykkelig Maade i vort Samfund. Disse Principper, hvorved vor Sygekasselovgivning adskiller sig fra de fleste andre europæiske Staters, er udtrykt i Ordene: Frivillighed og Hjælp til Selvhjælp, idet Grundlaget for Forsikringen fremkommer gennem Bidrag fra Medlemmerne i Forbindelse med Tilskud fra Staten.

Hvad Enkeltheder i Lovforslaget angaar, skal jeg først pege paa Bestemmelsen i § 1, der gaar ud paa at forhøje Minimumstallet for en Kasses Medlemmer fra 50 til 200. Der kan sikkert ikke rejses nogen Indvending mod dette, naar det tages i Betragtning, at der senere i sam-